

יעקב כהן

באמצע הרקוד

שיר אָפּי

לשאל משרניחובסקי

לחג יובליו :

* *

*

מְעִשֵׁי פְלָאוֹת וּמְאוֹרְעוֹת
פִּי הַעֵם לְסֹפֵר יָדַע,
נְשָׁמוֹת פּוֹרְחוֹת עֲרֻטֵי־לְאוֹת
זוֹרְעוֹת תְּמִיּהָ וְאֵימָתָה —
נְשָׁמָה אַחַת תּוֹעָה בְּדָד
מִתְדַפְּקֶת עַל לִבִּי,
נְשָׁמַת אִשָּׁה נְאוּה־קוֹדֶרֶת,
וּמִבְקֶשֶׁת גְּאֻלָּתָה;
הִיא, לֹא אִשָּׁא תְהֵם מִבְטָה,
אֵלֶם עוֹמֵד בֵּי מִבְטָה,
וּבְנֹשֶׁר דְּמַעְתָּה חֲרָשׁ
לְבִי יִזְעַק בְּחִבְלָיו; —
הִבָּה אֲשִׁיר שִׁיר־חַיִּיָּה,
מִנֵּת רִבְבוֹת בְּחַיִּיָּה,
בְּצִלְי־שִׁיר אֶקְדֵּשׁ כְּאִבָּה
וּשְׁלוֹם־נִצְחָה אֲשֶׁרָה עָלָיו.

.א

שְׁפָרָה לִי כֹלָה.

נַעֲרָה הִיְתָה, נַעֲרָה קִטְנָה,
 שְׁחֹרְת־חַן וְקִלְת־בַּעַת,
 וְרָדִים פָּרְחוּ בְלִחְיֶיהָ,
 שְׁחָקִים נָגְהוּ מֵעֵינֶיהָ
 וּבִשְׁחָקִים רָקְדָה חֲמָה -
 חֲמָה צְעִירָה, אֵין רַבֵּב לָהּ,
 עוֹד כֹּל כְּחָה לֹא פִמְחָה,
 שְׁכֹרֶת פִּלְא־עֲצָמָה תִקְפִין,
 תִּצְהַר וְלֹא תִשְׁמַע פְּעָמָה;
 מִן הַבָּקָר עַד הָעָרֶב
 שְׁעָה קָלָה לֹא תִגִּית,
 וְהַעוֹלָם מְלֹא תְרוּעָה,
 צָחֵק וְשִׁיר וּמִשׁוֹשׁ קַרְנַיִם,
 הַמִּתְפָּרְצוֹת לְכָל רוּת.
 מִן הַבָּקָר עַד הָעָרֶב
 הִיְתָה שְׁפָרָה לִי צוֹחֶקֶת
 וּמִפְטֹפֹטֶת וּמְחוֹלְלֶת.
 וּמִטְפֹּלֶת בְּכָל דָּבָר,
 בְּכָל מְקוֹם אֹר זוֹרֶקֶת.

הנה סרה היא למטבח,
 עוֹזְרָה על־יד המבשלת;
 הנה קופצה היא לְחֶצֶר,
 משתעשעת עם הילדים,
 על־פני כלם מתהוללת;
 והנה רצה אל השכנות,
 רצה היא לְכָל השכנות,
 ומספרת ומזמרת
 וחוזרת אל הבית
 ופניה משלהבות
 ובדלוריתה מדבללת.

„חי אני, כי אין זו נצרה,
 כי אם סצר, אש־שלהבת!“
 היטה אמה בה נזפת
 ומוסיפה: הן תבושי,
 עלמה כלה,
 בת שבע עשרה שנה עלמה,
 וכמו נלדה משתובבת!“
 והפת נצבת נגדה
 ומצמידה פנים תמימות,
 מצמצמה, מבליטה פיה,
 כמו מצלבוֹן, כמו לנשיקה,
 ובציניקה גנב קטן;
 „שד!“ מטילה עוד בה אמה
 וכבר פצסה נדף הולך,
 רגע שוהה עוד על זינה
 ומהרהרת: בלא ציון־הרע —
 אל־נא אפסח פה לטטן!

עלמה כלה! כן, יודעת
 שפרה'לי, מאד יודעת:
 אבא בא מדרך פעם,
 אָמר: „מוזל טוב לך, שפרה!
 יש לך חתן –

והרי הן המתנות!
 והרי הם שמורים אֵתָהּ,
 העגילים, זָהָב טהור
 ובמשפחתם אבני־יהלם,
 עם הפנינים,
 שֶׁלש מתוזות הפנינים,
 בזירתמן מצינות:
 שפרה'לי בָּהֶן מביטה
 ולא תדע לָבָהּ, לָמָּה
 ידם פה ויצרג לָצֵאת
 ואין מלה גם בפיה,
 וגם פֶּחַ אין בנפשה
 לעמוד בתוך זה הדממה.

מדי שבת, לכבוד שבת,
 עונדה שפרה'לי הפנינים,
 רביד־הפנינים על צוארה
 ובאזניה הנהלמים;
 מדי שבת, יום כי נרד,
 יוצאת שפרה'לי ומטילה,
 עם חֲבֵרָתָה חסיה מטילה,
 לארץ כל הרחוב הגדול,
 חוט־השדרה לעינה,
 ועד הערוב,

מקום מתנשא גן ה"שָׁרְרָה"
 ואשדות מי הנחל הומים ;
 כל הנשים עם הנערות,
 שפָּרְהוּ לִי מאד יונְצֵת,
 בָּהּ מסתכלות אף משיחות,
 רואות יקרות תְּכַשִּׁיטֶה,
 צופות וְהָרָה על ראשָה,
 זהר פֶּלֶה כֹּזֶהר כָּתָר -
 ולוֹהֲטָה משכרוֹן-אֶשֶׁר,
 זוֹרְחָה אֶשֶׁר, היא מְתַהַלְכָה
 וקַבֵּת-מַלְכָּה בין הבנות,
 בְּלֶן סוגדות לָהּ בַּסֶּתֶר ;
 גם זו צִירָרֶה המְרַשֶּׁעֶת
 בְּפִנְיָה הִירְבָּקוֹת
 צוֹחֶקָה שְׁלוֹם לָהּ עַל-כִּרְחָה,
 מְדֵי עֲבָרָה, וּשְׁפָתֶיהָ
 חֲנוּרוֹת הֵן וְדַקוֹת-דַּקוֹת...

והרי כָּבֵר אוֹצֵר גְּדוֹל,
 מִמֶּן-כְּלָלוֹת, שְׁמוֹר אֶתָּה
 פְּתוּגוֹת-בַּד וְכִתְנוֹת צֶמֶר
 וְאַלְוֵנוֹטִיּוֹת רְקִימוֹת
 עִם מְטַפְחוֹת, מְעֻשָׂה סוּרְג,
 עִם חֲטוּוֹת מְפוֹת-שֶׁלֶחַן
 וְכֵל כְּלֵי-לְבָן שֶׁל הַמָּטָה -
 וּמִתְמַלֵּא עוֹד הָאוֹצֵר,
 יוֹם נְיוֹם מִתְרַבֶּה אֶתָּה.
 תִּמְהָה, צוֹהֵלָה כְּצֶפּוֹר
 עַל כָּל דְּבָר, כְּמוֹ עַל פֶּלֶא,

יש יושבת היא נדהמה
 על ארגזה הפתוח,
 סביב לה חמדוּתיה:
 האף אמןם לה כל אלה!

חסיה היא חברה טובה
 ונאמנת לה כלבבה;
 לה רק לה תספר הכל,
 אשר שמעה, אשר הגתה
 במסתרים ואשר חלמה.
 לפנות בקר על משכבה.
 חסיה זו, אף היא יודעת
 את כל חפץ בה, ובטרם
 גם יאמא אותו שקה —
 וכבר לה הבטיחה אמה
 שמלת-משי לחפתה,
 משי לבן, מן המבחר,
 עם מקלעת פרחי-כסף,
 עם סלסולת, מעשה-אמן,
 ושבל נמשך פהלקה.

„חסיה! טוב, כי באת הרגע,
 אך זה רגע

וגמרתי את השביסים”.
 — „את עשיתם?” — „לא, כי אמה,
 רק הסרטים בם הכנסתי,
 ואם גמרתיים — גם עשיתים!”
 קופצה שפרה'לי וחוטפה
 שביס-הבד, לו סרט אדם,

מְנִיפָה אוֹתוֹ, קוֹשְׁרָה אֶ:
 לְקַדְקְדָה כְּמַנְצַחַת;
 חֲסִיָּה נוֹטְלָה אֶת הַשָּׁנִי,
 כְּחַל־הַסְּרֵט, מִתְבַּוְּנֶנֶת
 אֶל מַעֲשָׂהּ, אֶל תְּחַרְתּוֹ,
 דְּבַת־קַפְלִים, וְאֶל הַסְּרֵט
 בָּהּ הַעוֹבֵר, לְהִיּוֹת נִקְשָׁר
 בְּצַנִּיבָה כְּפוֹלָה אַחַת.
 עוֹמְדָה שְׁפָרָה־לִּי וּמְחִיבָה
 מוֹל הָרְאִי וּמוֹל רְעוּתָהּ;
 בְּשִׁבִיס־לִיָּלָה זֶה לְרֵאשָׁה
 וּמוֹל עֲרָפָה תִּלְמַלִּיָּה,
 סִפֵּק אֲשֶׁה, סִפֵּק נַעֲרָה —
 גַּם בְּצִינִיָּה,
 מָה חֲדָשָׁה הִיא וּכְמוֹסָה!

— „ומה־זה? — מְעִיל־הַשְּׁחַרְיִת!“
 וְשְׁפָרָה־לִּי שׁוֹלְחַת צְצֻמָּה
 לְתוֹךְ הַמְּעִיל רְחִב־הַגְּזֵרָה,
 וְהוּא עֲשׂוּי
 אֲטוֹן טוֹרְקֵי חוּם וּמְנַמֵּר
 בְּכַתְב־רְזוּסִים, שְׁחוֹר וְתוֹלְעַ —
 סוֹגְרָה אוֹתוֹ עַל קְשׁוּרָיו,
 עוֹמְדָה, חוֹבְרָה שְׁמֵי יְדִיָּה
 תְּבִנִית קֶשֶׁת כְּלָפִי בְּטוֹן,
 רְמֵז לְאִמֹר: חֲבִית גְּדוֹלָה...
 צוֹחֲקוֹת הַנְּעֻרוֹת יַחַד,
 וְחֲסִיָּה רוֹאָה אֶת תְּבַרְתָּהּ,
 וְהִרִי הִיא אֲשֶׁה צְעִירָה!

ומרגש אחד פלאי
תפושות בחד, שמי הנפשות
חזקות זו את זו ונשקות,
ובעיניהן
ובלבבן גם של שירה.

ב.

צִלְלִים אֱלֵמִים.

יש יודעוּע כל העולם,
 על-פני שמש עב כי חלה -
 גם לב שפחה'לי לפעמים
 יחרד פתאם, צללים אֱלֵמִים
 וְחָלוּ וַיִּכְסּוּ עָלָיו.
 יושבה היא על מיק-הטלית,
 תיק של סמיט, ובזהב
 שמו רוקמת - מאום לא תהנה,
 נק בלבבה
 מעין שקט יהמה המה;
 בא והולך פתיל-הזהב,
 אצבעותיה חומקות, גולשות,
 על הפמיט, רף ושהור,
 פתאם תהנה:
 ככה רף וענג שפמו...
 אמא ספחה מפי אבא:
 לפה הוא ושחור-צינים -
 נדאי גם חתימת וקן
 את לחיו כָּרָר מַעְגִּילָה...
 ספחה אמא מפי אבא:

משלם הוא בכף המצלות!
 למדן הוא, לעלוי נחשב,
 מזמר מפליא, בעל-קורא,
 וכתב-יד לו — מרגליות,
 נודע בכל העיר לתהלה.
 ספרה אמא... אך מה פניו?
 עיניו פעם לו ראתה! —
 וחזר, הולך פתיל-הזהב
 ואצבעותיה קודחות חרש,
 והיא נבהלת:
 מה תהי לפניו מנתה?
 האם טוב או רע לקבו?
 אם הוא עקשן? אם הוא כעסן?
 ואיך ידבר דבריו אמה?
 אזי!... המחט העורת!
 אגל-דם בגדל גרש
 נוצץ על ראש אצבע-שמאלה —
 שפרה'לי יושבת תמהה
 וברסיס הדם מביטה
 במין פחד זר מביטה...

עוזה היא על העליה
 שצל ביתם, בעליה
 עומדה היא, עיניה גדולות: —
 פאן גגורו שניהם יחד
 שלש שנים,
 שנות-המזונות בית אביה.
 מטות שמים, שחקן, כסאות
 ועל המטות גלי-כרים,

כְּסֻתּוֹת וּמַצְעוֹת פְּשֻטִים,
 רוֹבְצִים יַחַד
 דוֹמְמִים וּכְבוֹמִתָּנָה;
 הַכֹּל דוֹמֵם בְּאֵן וְשֹׁאֵן!
 גַּם הַתְּקֵרָה זֹה הַכְּפוּפָה,
 מְשֻׁנֵי עֲבָרֶיהָ כְּפוּפָה,
 כְּמוֹ סוּכְכֵת עַל סוּד יָקָר
 וּמְקַרְבֵת כֶּל־בְּחֹדֶר
 קִרְבַת נֶפֶשׁ נֶאֱמָנָה.
 בְּעַד הַחֲלוֹן יַעֲרֶגְגוּת,
 מְרַחֵק שְׂדוֹת עִם רְקִיעַ—
 הַכֹּל מְבַדֵּל בְּאֵן וּמִיָּחָד,
 מוֹרֵם כֹּה עַל כֶּל הַבְּרִיּוֹת
 וְעֵינֵי-זֶר הַנָּה לֹא תִבְקִיעַ.
 עוֹמְדָה שְׁפָרָה לִי וּפְתָאֵם
 מְגוֹר לָהּ וְצַר מִסְבִּיב!
 זֶר הַשְּׁלֵתוֹן, זֶר הָאֲרוֹן,
 גַּם הַכְּתָלִים, אֲךָ סִדְרוֹ,
 קָרִים כֹּה — הַתְּקֵרָה צְרָה!
 גַּם כְּלֵי-מִטָּה אֵלֶּה פְּשֻטִים,
 נִרְאִים שׁוֹמְמִים וְנִטּוּשִׁים,
 כְּאֵלֶּה קְנֵה-הַקֶּשׁ הַנִּטּוּשִׁים
 וְהַנּוּצוֹת הַמְּפֹרָזוֹת
 עַל הָרֶצֶפָה, לֹא טֵהַרְהָ...
 עוֹמְדָה שְׁפָרָה לִי וּפְתָאֵם
 נוֹהֶמָה נְהִימָה כְּבוּשָׁה,
 וּכְנַמְלָטָה מִן הַחֲרָפָה,
 מִן הַחֹדֶר הִיא נִמְלָטָה,
 קוֹפְצָה, טָשָׁה מִן הַמַּצְעוֹת,

סוערה לתוך הבית
 עם צחוק רב וזרם דברים
 ונגה רחוק בממטה.

וקל שיקרב יום החתונה,
 מנוחת שפרה'לי נודדת —
 ויש תבאנה תמיהה רבה,
 תצפה ולא תחזה בלתי
 ים-ערפל לפניה,
 לתוך ערפל היא צועדת...
 וביום אחד לפנות ערב
 והיא לבדה יושבה בית
 מטפחות-הבד מוללת,
 קנתה אמא לה „מציאה” —
 קדרות-ערב, רו בלבבה,
 יצאה כבר מן הנזיות,
 חרש נכפפה על כתפה,
 אל צחור בדה שלחה כפה,
 עמדה ולא פזחה פיה —
 פתאם מן המטבח אושה,
 קפצה שפרה'לי למטבח,
 אשה שחומה, עיגי-אש לה,
 טבעות-פו לה באונניה —
 צענית לקראתה באה,
 גוחה ומדפכת ככה:
 „שלום, נערה יפהפיה!
 הראי לי כף-גדף, נערה,
 ואגידה לך עתידך...
 שלש פרוטות רק תניחי.

הִיָּה תהִיָּה לָךְ לְבַרְכָּהּ.
 סִרְבָּה שְׁפָרָה לִי מִתְחִלָּה,
 אַחַר פְּשֻׁטָה כַּחֲיָמִינָה;
 „מִנְּךָ רַב לָךְ, הִיָּפָה־פִּיָּה!”
 פִּסְקָה זו אַךְ נְטִלָּה נְדָה,
 וְכַמְּכַתֵּב־חֲרֻטוּמִים קוֹרְאָה
 רְעִפּוֹ בְּסוֹד מְלִיָּה,
 וְבַת־צְחוּקָה עַל פְּנֵיהָ
 הָאִירָתָן אֹרֶשׁ בֵּינָה,
 „בְּרִיאֹת טוֹבָה, אֲרָךְ־יָמִים —
 חִיָּה תְּחִי מֵאַה שְׁנִים;
 פְּעַם אַחַת תִּנְשָׂאִי —
 שִׁשָּׁה לָךְ יִגְלְדוּ בָּנִים;
 עֶשֶׂר רַב בְּחֻלְקֶךָ יִפְלֵ,
 כֹּל חַיִּיךָ — קוֹנֵה שׁוּרֵי! —
 דְּרָךְ אַחַת גְּדוֹלָה, פְּתוּחָה.”
 דְּבַרְךָ כֹּה וְעוֹד הוֹסִיפָה,
 וְשִׁפְרָה לִי הָאֲזִינָה דוּמָם
 אֶל הַנְּכוֹאוֹת, לָבָה פְּעַם
 וּמְגִיל הַתְּאַפֵּק רוּחָה.
 וְהִנֵּה צְרוּר שֶׁל קַלְפִּים בְּלִים
 בְּיַד הָאִשָּׁה וְהִיא מְשַׁדֶּלֶת:
 „חֲלִקֵי אֵת הַצְּרוּר לְשִׁלְשָׁה,
 עַל הַתִּיכּוֹן חֲמֵשׁ פְּרוֹטוֹת...”
 שְׁמֵעָה שְׁפָרָה לִי בְּקוֹלָה,
 מִהֵר נְטִלָּה זו הַקַּלְפִּים,
 אֶחָד אֶחָד הַשָּׂכָה אוֹתָם,
 סֶדֶר פְּלֵאִי סִדְרָה אוֹתָם —
 פְּתֹאֵם נִפְתָּחָה הַדֶּלֶת...

„מה-זאת?“ קראה אִמָּא, בְּלֵה

תַּמְהוֹן-וַעַם, בְּהַ סְפָקָה;

שִׁפְרָה'לִי נְבוּכָה, בּוֹשָׁה,

גַּם הַצּוֹעֲנִית נְבִהָה.

גִּרְהַה הַקְּלָפִים יַחַד,

וְכַחְתוּלַּהּ הַמִּשְׁתַּמֵּט

כּוֹצָה עֲצָמָה וְחַמְקָה

וְאֵל שִׁפְרָה'לִי אֲזוֹ תַפֵּן

אִמָּא בְּתוֹכְחוֹת קִשׁוֹת:

„חַטָּא וְחַרְפָּה! בְּת-יִשְׂרָאֵל

וּבְצַעֲנִים דּוֹרְשָׁת!

אִם לֹא תִדְעִי, כִּי זֶה נַחַשׁ

וְכִי זֶה אֲסוּר מִן הַתּוֹרָה?

וְהֵיכֵן בְּלָם?

אִיךָ יִשְׂאֲרָתְךָ לְבִנְךָ בֵּית

וְהַשְׁעָה בֵּין הַשְּׂמִשׁוֹת?!”

שְׂמָצָה שִׁפְרָה'לִי הַדְּבָרִים,

נְשִׂאָה רֹאשׁ וְעֵינֶיהָ זִיקִים.

נּוֹפְרָה בְּאַזְהָרַת אִמָּא

לְבִלִי אָתָּה יַחֲדָה עָרְב,

גִּזְרָה מִפְּנֵי הַמַּזִּיקִים.

וְאַלֶּה הָיוּ דְבָרֵי אִמָּא:

„מֵלֵא עוֹלָם רוּחֹזַת רְעִים,

מִכָּל צֵל וּמַחְבֵּא אוֹרְכִים

הֵם לְאָדָם, שׁוֹנְאֵי-אָדָם,

לְהַכְשִׁילוֹ וּלְהַפְסִילוֹ

וּלְצוּדָהוּ בְּחַרְמֵי-שְׂאֵלָה.

עַל-כֵּן מִשְׁנָה אִישׁ יִשְׁמַר,

לו הִצְלַחְתָּה תְּאִיר פְּנִים,
 קוֹדֶחֶי-קִנְיָאָה, לֹא יְנוּחוּ
 וְלֹא יִסְלְחוּ בְּגִי-שֹׁטֵן
 לו אֶת אֲשֵׁרוֹ עַד הָעוֹלָם;
 עַל-כֵּן הִיא סִכְנַת-גּוֹפֶשׁ
 גַּם לְחַתָּן גַּם לְכַלֶּה
 לְיָלֶה לְהֵלֶךְ בְּלִי שׁוֹמֵר
 וְאֲפִילוֹ פְּסִיעַה קִלְעָה".
 וְכִרְהַ שְׁפָרָה לִי הַדְּבָרִים,
 מְלֵאָה יִרְאָה נִעְלָמָה —
 וְהִגֵּה צְלִילִים, צְלִילֵי-וְנוּעָה,
 כְּמוֹ גַּעְרוֹ מִעֲבָרִים,
 מֵאֲרָפֶה וּמִחֲלוֹן
 צְצוֹ פְתָאִים בְּרוֹאִים וְרִים,
 עֲרַב-רַב שֶׁל אִישׁ וְתִישׁ,
 שְׁעִירִים, נְעוּיִם וּמְטָרְפִים,
 קוֹרְצִים עֵין, שׁוֹלְחִים לְשׁוֹן,
 צוֹחֲקִים וְדוֹן לָהּ וּנְקָמָה —
 עִמָּדָה שְׁפָרָה לִי בְּלֹא-רַעִיוֹן
 וּבְעוֹרְקֶיהָ עֲצַר דָּמָה.

ג.

הַרְקוּד.

בָּא הַיּוֹם, הַיּוֹם הַגָּדוֹל,
 שִׁפְרָה לִי לֹא חִפְתָּה כִּכָּה 1
 וּכְשֶׁבָא הַיּוֹם הַגָּדוֹל,
 לֹא הִאֲמִינָה, לֹא הִבִּינָה,
 כָּאֵלֹו פִּתְאֵם לֹל שְׂכָחָה.
 בָּאוּ קְרוֹבִים וּמְחַמְנִים,
 כְּלִי-הַזְּמָרִים נִגְנִים בָּאוּ;
 וְכָל הַתְּכוּנָה שְׂפִיט
 וְהַשְׂהֵלָה — הַאֵף אָמְנָם
 כְּלִי-זֶה אָמְנָם בְּשֵׁלָה הוּא;
 צָמָה צוֹמָה, הַתְּפִלָּה,
 מִלְּאָה לֹל אֲשֶׁר צִוְתָה;
 כִּי, הַתְּנִידִי עַל כָּל עוֹן,
 יוֹם זֶה לָךְ כְּיוֹם-כְּפוּרִים
 אָמְרָה אָמָא לָה — הִיא שְׂמָעָה
 אֵת הַדְּבָרִים — לֹא בְּכָחָה-
 וּכְשֶׁבָאוּ הַשְּׂשִׁבִינּוֹת
 בְּגִדֵי-חֹפֶה לְהַלְבִּישָׁה,
 צָחָקָה קִרְבָּה וְתַמְתָּה,
 הִיָּה לָהּ כְּתוֹלֹם הַדְּבָרָה,

ספק אמת — והתרישה.

אף כשקם הבדחן לסום

פזמון-מוסר בקול-קינות,

והנשים סביב בכו,

כמו על איזה חרבן בכו,

עד גם בקעה דמעת-עינה —

בכתה ולא ידעה למה

ובתוף דמע עצרה צחוקה:

נשים אלה,

על-מה ככה תקוננה?

אף כשרעשו החצצרות

עם התוף: התתן הולך!

וכמו רטט עליהם סביב

סלף קול: התתן הולך!

והוא בא עם המחתנים,

שפל-עינים ולבן-פנים,

פתאם נשא העינים —

ונצרה כלשטף-זהר,

השמים לה נפתחו

ולבה קפיץ עד שמים!

עמה ידעה: כל-זה אמת!

פנים רואה היא אל פנים

מאוייה הגעלמים;

עמה ידעה, ברור חשה:

יום זה ראש לכל הימים.

והנה יושבה היא, טבעת-

הקדושין על אצבעה;

סביב אור נגיל ונגינות,

צִלִּיל מוֹלְגוֹת עִם שְׁפִינִים,
 צָחֵק וּדְבָרִים, עֲרֹבֹב דְּבָרִים,
 וְהַמְלָה סֶתֶם עוֹמֶדֶת
 גַּם בְּטֶרֶקְלִין
 גַּם בְּחֶדֶר שֵׁם הַגְּבָרִים;
 פֹּה גַם שֵׁם תִּקְהֵל צֹהֵל
 עַל שְׁתַּחֲנוֹת מְלֵאֵי-מָגֵד,
 קַעְרוֹת הוֹלְכוֹת, קַעְרוֹת בָּאוֹת,
 נוֹשְׂאוֹת דָּגִים וּבִשְׂרֵ-עוֹפוֹת,
 צְלִי וּמְבַשֵּׁל, וּמְתוֹקְנוֹת
 וּמְתַמְלָאוֹת פּוֹסוֹת-יַיִן,
 בָּרֶק נִתּוּ מִכָּל עֵין
 וּמִמְלָה כָּל-לְשׁוֹן
 וְכָל שְׁמָלָה אוֹמְרָה שִׁירָה —
 יוֹשְׁבָה שְׁפָרָה לִי וּמְאִירָה,
 קֹלָה שְׂכָרוֹן-אוֹר, טַבַּעַת-
 הַקְּדוּשִׁין עַל אֲצַבְעָהּ.
 — רְאֵי הַפְּלָה, בְּמָה נֹאֵה!
 — רְאֵי עֵינַיִם אֵלֶּה שְׁחוֹרוֹת,
 כְּשֵׁתִי אֲבַגִּי-שֶׁהֵם שְׁחוֹרוֹת!
 — מְלָכָה צְעִירָה!
 — בְּלֹא עֵין-הַרְעַ, מִמֶּשׁ מְלָכָה!...
 קוֹלְטָה שְׁפָרָה לִי בְּלֹא-צְדִיקָה
 אֵת הַמְּלִים, אֵת הַפּוֹרְחוֹת,
 וּמִשְׁפִּילָה עַפְעַפִּיָּה
 וּמִגְבִּיָּה עַפְעַפִּיָּה:
 בַּת-צָחֵק חֲבָה לְעֶמְתָּה —
 עוֹנָה הִיא בְּבַת-צָחֵק חֲבָה
 וּמֵאֲשֶׁר נִסְתַּחַף לְרַגְלָהּ.

„אֲכִלֵּי, שְׁפָרְהוּ לִי, אֲכִלֵּי ו”
 מְעִירָה אוֹתָהּ הַמְחַתֶּנֶת
 עַל יְמִינָה,
 וְהִיא עֲדוּיָה קְרִינּוֹלִינָה
 וְנִזְמֵי אֲבָנֵי-חֶן אֲרָפִים,
 אֲשֶׁה כְּבוֹדָה, פְּקָה־יֵת-עֵין,
 אֲשֶׁה זָרָה וְכִמוֹ אִם לָהּ;
 וְהִנֵּה אֲמָא מִתְקַרְבֶּת,
 וְהִיא עֲסוּקָה בֵּין הַמְשֻׁמְשׁוֹת,
 וְטוֹבַעַת לָהּ בְּמִצְחָהּ
 נִשְׁקָה רַבָּה, אֲשֶׁ עֲצוּרָה —
 יוֹשְׁבֵה שְׁפָרְהוּ לִי כְּשֹׁכְרָה,
 לָבֶה נִסְחָף בָּהּ, טַבַּעַת
 הַקְּדוּשִׁין עַל אֲצָבָעָהּ.

הֵס! הַבְּדִחָן פּוֹסֵק פּוֹסְקִיו,
 שֶׁר וּמְדַבֵּר בְּחֵרוּזִים,
 דְּאִים, בְּאִים, אֶף נִקְרָאִים,
 דְּבִרֵי-מִשְׁלָיִם, דְּבִרֵי-בְּדִיחוֹת,
 קִשְׁפָר מְעֻשׂוֹת שְׁהִיו
 וְלֹא הָיוּ, מְרַצָּה שִׁיחוֹת
 עַל בְּטָלָנִים וְשִׁקְרָנִים,
 עַל הַעֲצִים וְהָאֲבָנִים;
 הַכֹּל צוֹחֵק, הַכֹּל צוֹהֵל,
 וְהַבְּדִחָן מְעֻמִּיד פְּנִים
 כִּלְא יוֹדֵעַ, שׁוֹתֵק רַבֵּעַ,
 מִתְקָה מְעֻשֶׁה-אוֹב וְהִנֵּה
 שְׁנֵי שְׁמָפִים יַחַד רַבִּים,
 אֵב מִיִּסַר בְּנֵו הַקֶּטָן,

תְּרַנְנֵנִי קוֹרְאִים, עוֹנִים,
 פְּרוֹת גּוֹעוֹת, נוֹבְחִים כְּלָבִים...
 שׁוֹמְעָה שְׁפָרָה לִי, לֹא שׁוֹמְעָה,
 כִּי אֵין וְלֹא כִּי אֵין טָשָׁה נִפְשָׁה
 וְכִי אֵין דְּמִי־הַגִּיּוֹנָה:
 שׁוֹב הִיא חֲשָׁה אֶצְבְּעוֹתַי,
 כְּשֶׁהִן רוֹעְדוֹת וְנוֹעוֹת
 בְּאֶצְבְּעָה לְרֵאשׁוֹנָה;
 שׁוֹב הִיא חֲשָׁה אִמּוֹן זְרֵעוֹ,
 הַסֶּכֶם צֶעֶדוֹ, כִּי קִרְבָּתוֹ,
 כְּשֶׁהִם חוֹזְרִים מִן הַחֶפֶה,
 צִיָּסָה עַל פְּנֵיהָ, סָבִיב
 שְׁאוֹן כְּלִי שִׁיר וְעַם רַב חוֹנְגוֹ,
 רִיגָה יוֹשְׁבִים הֵם לְבָדָם,
 עַל הַשְּׁלֶחַן מְרַק הַזֶּהָב
 נוֹצֵץ, מְסַבֵּיר עֵינַי־שִׁמְנוֹ –
 שְׁתִּיקָה... בּוֹשָׁה... פְּתָאם מִבְּטוֹ
 גַל שֶׁל אֵשׁ – וְכִבֵּר הַתְּמוֹנָה...

תָּם הַמְשֶׁתָּה. קִהַל הַגְּבָרִים
 קָם וְשָׁטַף אֶל הַשְּׂבָקִלִין,
 נִרְתְּעוּ לְצַד הַנְּשִׁים
 בְּצִחְק־עֲנוּהָ, כְּלִי־הַזְּמֵר
 שִׁיר הַרְקִידוֹ, חֵי וּפְזִיזוֹ!
 וַיִּתְעוֹרְרוּ הַגְּבָרִים
 וַיִּאָּחְזוּ שֶׁלְשֶׁלֶת,
 וְהִרְקִיד הִגָּה הַחַל
 עִם הַשִּׁיר חֵישׁ קֵל וּבְמַעֲזָל,
 רְקִיד חֶסֶשׁ, עֲלִיזוֹ, עֲזִיזוֹ.

היש מפה, משם הצטרפו
 סיעות סיעות לשלשלת,
 שב לבחור, כל לעשיר
 נתן ידו בשלשלת,
 והמעגל הלך רחב
 והרקוד הלך גבר,
 רקוד חזר
 למנגינה החזרת
 ולמחיצת-כף הנשים,
 ענתה אותו
 בהסכמה מעוררת.
 פתאם שב המעגל אחר
 והרקוד על עקבו
 ובחילים מחדשים;
 פתאם שנים – ואל המעגל!
 רקוד זה מול זה, נסוגו,
 קרבו שוב ושוב נסוגו,
 חזרו, והנה דבקו יחד,
 שליבי-כתף רוקדים המה
 ועניות מתוף רקוד,
 מטים ראש, מושיטים זרע,
 רוקעים עזות
 ומיד מתחטאים המה,
 סבים תמימים על מקומם
 בתוף המעגל המסתובב,
 בתוף הרקוד המתגבר,
 רקוד חזר
 למנגינה החזרת
 ולמחיצת-כף הנשים

...הו! הו! טוש וקפץ
 טוש ונזע על אדמה,
 על אדמה
 נאמנה זה ויקרה,
 שוט וסבב בלי מטרה,
 שוט ועבר
 בהרגשה פליאה אחת,
 כי יש חיים ויש נחת
 ונאנחנו חיים אנו...

... הו! הו! על אדמה —
 והתנשא מאדמה!
 יש מרומים, יש מאזרים,
 מה צוחקים, רומזים, קוראים,
 והמה יורדים לקראתנו
 לקבלנו —
 דבר הכרובים על ראשינו!
 הן היום יום-שמחה לנו...

... הו! הו! השמים
 רוקדים סביב, כל המאורות,
 ונאנחנו בין המאורות
 ומי יחוש עוד אדמה?
 הכל זהר,
 הכל כליון לב ונשמה
 ואין-סוף נחת,
 מעגל אהד, אהבה אחת,
 ואל אהד על כלנו.

הִלָּאָה יַחַד וּבְמַעְגָּל!
 הִלָּאָה מֵהֵר, יָתֵר מֵהֵר,
 טוֹשׁ וְקַפּוּץ וְשִׁמְחָה,
 שׁוֹט וְהוֹלֵל
 וְהִתְהוֹלֵל עַד בְּלֵי-כַח!
 כִּי יֵשׁ עוֹלָם, כִּי יֵשׁ חַיִּים,
 כִּי אַל אֶחָד בְּשָׁמַיִם,
 אֲשֶׁר בְּאַהֲבָתוֹ בְּרָא
 אֶת כְּלָנוּ
 וְאֵת הָאֱהָבָה נָתַן לָנוּ
 וְאֵת הַחֲדוּדָה וְאֵת הַצָּרָה
 וְאֵת הַגְּאֻלָּה מִן הַצָּרָה,
 כִּי אֲנַחְנוּ חַיִּים.....

פְּתָאם -

וְקוֹלֵי-נַפְץ עָמוּם חֲדָר:
 אֵי הַחֲתָן?
 הַמְיָה נְבוּכָה חֲרָדָה אַחֲרָיו,
 הַכְּתָה גַל עַל גַּל מִסְבִּיב:
 אֵי הַחֲתָן?
 וַיִּשְׁתַּתְּקוּ כְּלֵי-הַנְּמֹר
 וַיִּתְפֹּרְרָר הוּגַ הַמְּרַקְדִים,
 פָּנוּ הָאֲנָשִׁים סְבִיבָם,
 נִצְבּוּ דוּמָם עַל הַכְּפֵה:
 חֲוָרָה יִשְׁבָּה זֹו עַל כִּסְאָה,
 קַפּוּאֶת-פַּחַד, וְצִינְיָה -
 מוֹל הַצֵּיִד עֵינֵי יַעֲלָה
 וַיְרוּצוּ הָאֲנָשִׁים
 וַיִּפּוּצוּ בְּכָל הַבַּיִת

לְעֶבְרִיו וּלְמִסְתָּרָיו –

אֵין הַחֶתֶן!

וְאֵת הַחֶצֶר עַל נְמִיָּה

וְאֵת הָרְחוֹב הַרְגִּיזוּ כָּלֹ

וְאֵת כָּל זְוִית מַחְשַׁבְתָּהּ –

אֵין הַחֶתֶן!

בְּיַחַד פִּלְעֵץ כָּל הַבַּיִת,

אוֹר הַגְּרוֹת חוֹר קְמוֹת,

נִשְׁמָטוּ חֵישׁ כָּל הָאוֹרְחִים

כְּנִמְלָטִים מִמַּפְלֵת;

אֲלֵמִים עַל מִשְׁבַּתֵּי חָגִם

עֲמְדוֹ הַחֲדָרִים, קֶרֶבֶם

טַמְטוּם-אֵימָה, וְחֵלּוֹנוֹת

מְכִי-אֶפֶס בָּם הַבֵּיטוּ

בְּלִי מַחְשָׁבָה, בְּלִי יִכְלֵת...!

ד.

בידי המזיקים.

נסָה בעֲלָהּ מִפְּנֵי אוֹיְבָהּ,
 רָצָה כִּלְ-עוֹד בָּהּ נִשְׁמָה —
 רָבַע עוֹד וַיִּמְצָא אוֹתָהּ
 חֲצוּ אוֹ כָּר אוֹתָהּ מְצָא!
 כָּכָה לֹא הִבְחִינָה דְבָר
 שִׁפְרָה לִּי, כֹּה נִפְשָׁה רָצָה
 עַל-פְּנֵי גְבֻעוֹת, עַל-פְּנֵי שׁוּחוֹת,
 שׁוֹעֵת-אֵלֶם אַחַת כְּלָה:
 הִצִּירוֹנִי! וְהִיא טָשָׁה,
 כִּלְ-עוֹד כִּחַ קִרְבָּה טָשָׁה —
 הֵן לֹא נִכְרְתָה כָּל תְּקִנָּה
 אוֹ הָאֲמָנִים כָּר נִכְרְתָה?
 לֹא! לֹא אָפְסָה עוֹד כָּל תְּקִנָּה,
 עוֹד בְּכָל הַדְרָכִים סְבִיב
 וּבִיָּעָרִים וּבִכְפָּרִים
 שָׁטוּ שְׁלִיחִים, עוֹד לֹא הָרוּ
 מִן הַ"צִּדִּיק" הַמְחַתְּנִים;
 אִמָּא דְבִרְהַ דְּבִרִי-נַחֵם,
 וְכָל הַבָּא לְבֵית הָעַמִּיד

פְּנֵי־בִטְחוֹן, בְּרַךְ, הַזְכִּיר
 חֲסֵד־יְשׁוּעָה הַנְּאֻמָּנִים; —
 יִרְעֶה שְׁפָרָה לִי בְלִבָּה,
 יִרְאֶה לְחֹשֶׁב הַמַּחְשָׁבָה:
 יָד לֹא־טוֹבִים פֶּאֶן בְּאֻמָּצֵע!
 אִישׁ לֹא הַגִּיד,

אִף הִיא רָמְזוֹ לֹא פְּלִטָה —
 אִי־שָׁם בְּזוּיֹת סָבִיב
 כְּחֹשׁוֹ בְּקַפּוֹת־שִׁרְצִים
 צִלְזִילִים, סוּד־בְּעֵהוֹת אֲתָם —
 הִיא כְּבִשְׁחָם בְּמִבְטָה
 רַגַע עֵינָהּ אִף הַסִּיתָה
 וְהַצְלִילִים בְּחִשְׁרָתָם
 אֲפֹפֶה, פָּצוּ פִיהֶם,
 לְרֹחַשׁ סוּדָם לָהּ הַחֲלוֹ —
 בְּקוֹל־וְנֹעָה הוֹרִישְׁתָּם

אִף בְּעֵינָיו, בְּהַצְמֵד
 עֲפִצְפִיָּה הַעֲפִימִים,
 גַּם הַגֵּר, מְגִנָּה אֵלֶם,
 נֶאֱסַף אֵט אֵל הָאֲפִלָּה —
 קָמָה חֲרַשׁ הָאֲפִלָּה,
 כְּפִנְיָה צְנִיחָה עַל חֲנוּה
 וּמִסְכָּת בְּלֵהוֹת־תַּחֲת
 לְטוֹת דוּמָם לָהּ הַחֲלָה,
 שְׂכָבָה 'שְׁפָרָה לִי כְּכַפּוּחָה
 וְהַמְרָאוֹת הָאֲכֹרִים
 תִּקְפּוּ, עֲנּוּ, קָרְעוּ בַּפֶּה —
 רֹאשָׁה פֶּאֶב, עַל רַקְתָּה

כמו נְטָפִים בְּקֵעוֹ קָרִים.

היא צוֹפִיָּה: על עֲרֵבָה
 שוֹמְמָה, בְּתוֹף עַב־הָאָבָק,
 רְצִים הֵם, אֲשֶׁר-לֹא-טוֹבִים,
 קָהֵל גָּדוֹל,
 צְלָמִים קוֹדְרִים תְּוַרְיָנִים,
 דְּחוּקִים רְצִים וּבְבִהְלָה
 שָׁנִים אוֹחֲזִים בְּאָדָם,
 בְּנִרוֹעוֹתָיו גּוֹרְפִים אוֹתוֹ,
 דוֹפְקִים אוֹתוֹ,
 רְצִים עִמוֹ עַד בְּלִי-אוֹן בּוֹ,
 עֵינָיו בּוֹלְטוֹת, רוֹחוֹ כְּלָה;
 הִנֵּה רֹאשׁוֹ נוֹפֵל עֲלֶיפָה,
 בְּרָבִיו כּוֹשְׁלוֹת וְהוּא נִשְׁמַט,
 הִמָּה רְצִים, הִמָּה דוֹפְקִים,
 סוֹחֲבִים כְּפָגַר אוֹתוֹ
 הִלָּאָה בְּתוֹף עַב־הָאָבָק,
 בְּעֲרֵבָה הַשּׁוֹמְמָה
 וְהִנֵּה הֵם נִמְוָגִים פְּתָאם
 בְּפִאֲת־מִרְחָק וְנִבְלָעִים
 עִם הָאָבָק,
 יַחַד עִמוֹ הֵם נִבְלָעִים
 וְאִין זָכַר עוֹד לְהִמָּה...

היא צוֹפִיָּה: בְּחֻצֵי-אֶפֶס
 תוֹעָה אָדָם, עֲנָף נִגְרָר,
 פְּתָאם יַעֲמֹד: יָם שֶׁל דָּמָן
 הִרְחַק הִרְחַק מִשְׁתַּרְע
 יַט הַצְּדָה — בְּצָה שְׁחוֹרָה,

אֶל מַנְגֵד — בַּצָּה שְׁחֹרָה,
 יֹאמֵר לְשׁוֹב — הָאֲדָמָה
 בְּרָבָה תַחֲתָיו, יֹאמֵר לְצֵאת —
 עַד הַצָּוָאר הוּא שׁוֹקֵעַ.
 וּכְבֵר רוּעֵשִׁים עַל רֹאשׁוֹ
 עוֹפּוֹת קוֹדְרִים, אִימֵי-כְנֹת,
 נוֹקְרִים אַחַת בּוֹ וּפּוֹרְחִים,
 חֲגִים עָלָיו, שְׂבִים יוֹרְדִים,
 נוֹקְרִים מְצַחוֹ, מַחוֹ, עֵינֹ
 אֵין זַעֲקָה כְּכֵר בְּגֵרוֹנוֹ,
 דְּמוֹ יִצְיָף אֶת כָּל פְּנֵיו—

מַתְעוֹרְרֵת הִיא רְגֻתָּה,
 מִשָּׂא אָבֵן כְּמוֹ הַסִּיעָה
 שׁוֹב סוֹגֵרֵת עַפְעָפִיָּה
 מֵאֶפְלָה,
 סַמַת עֶקֶת הָאֶפְלָה
 שׁוֹב נִרְדַּמְתָּ. הִיא צוֹפִיָּה:
 מְעֵרֵת-צוּרִים, מְדוֹרֵת-עֵצִים
 יוֹקֵדָה אֵט בְּלֵב הַמְעַרָה,
 סְבִיב הָאֵשׁ יִצְוֹרִים שְׁחֹרִים
 לוֹחֲחִים, בְּקֶרֶן-זְנוּיִת
 מוֹטָל הוּא, גַּל דָּם וּפְצָעִים,
 נוֹשֵׂם כְּלֵ-עוֹד רוּחַ אֶתוֹ
 מְלַגְלָגִים אֲשֶׁר-לֹא-טוֹבִים
 עַל קַרְבָּנִם, יוֹשְׁבִים דְּנִים:
 הַלְגֹרִים לְגוֹר אוֹתוֹ
 אֵם בְּרַגְלָיו לְתֵלוֹת אוֹתוֹ
 אִי לְצִלוֹתוֹ חֵי לְאֵטוֹ

— מי לְצִלּוֹתוֹ! וְחֶקֶק־שְׁקוּץ
 מְלוּהָ אֶת מְחֵי־כַפָּיִם;
 אֵשׁ הַמְדוּרָה קוֹפְצָה פְתָאם
 וּמִתְלַקְּחָה לְשֵׁלֶהֶבֶת.
 וְהַמְעָרָה מְלֵאָה עֵשֶׁן
 קוֹפְצִים צִלְלִים בְּחוּף הָעֵשֶׁן,
 פָּנִים שְׁעִירִים עִם קַרְנָיִם —
 בְּרֶק־חֲנִית! גּוֹף חֵי מְפָרֵר
 עַל הַחֲנִית — וּלְאֵשׁ הַמְדוּרָה!
 „אָמָא!...” אֵל מְטַתָּה עֲמָדָה
 אָמָא, גַּר בְּיָדָה, שְׂבִיכָה
 שְׂמוֹט לְאַחֲרֵי רֵאשָׁה,
 וְעַל רֵאשָׁה
 דְּלִילֵי שִׁיבָה פְרוּעָה־פְזוּרָה...

ה.

שפּרה'לי בּוֹכֶה.

„אי לך, צעניגת רמאית!
 כּי שקרית בלא אל בּלְבָבְךָ
 וּחֲזִית לִי חַי־אִשֶּׁר,
 אִשֶּׁר אִשָּׁה, אִם עַל בָּנִים —
 הוּי, כּי כָל נְבוֹאוֹתֶיךָ
 בְּגֵדוֹ יְחַדוּ — אָמֵנָם אַחַת,
 אַחַת אֵיכָּא, פֶּן תִּתְקַיֵּם:
 תִּיָּה אַחֲנֶיהָ מֵאַה שְׁנַיִם...“
 כָּכָה בְּאַפֵּי קִשְׁי־רוּחָה
 הִתְקָה שפּרה'לי מְהַרְהֵרָה,
 תוֹקָה דוּמָם עַל גִּירָלָה,
 צְנוּעָה חוֹשֶׁפֶה לְפָנֵי שְׁחָקִים
 אֶת חֲנוּקָה הַפְּצוּעַ:
 „אֵלֵי! רְאֵה, מַה לִּי עוֹלָלָת...
 וּמְדוּעַ כֹּה עוֹלָלָת
 לִי, הָהָ אֵלֵי? הָהָ, מְדוּעַ אֵי?
 כִּיָּן עֵבֶר, גְּשָׁמִים בָּאוּ,
 חֲרֵף בָּא וְקָר וְקָרָח:
 שפּרה'לי, גַּם שִׁמְשָׁה קוֹדְרָה,
 נִסְתַּרְחַת מֵאַחֲרֵי עֵבִים,

ומלִּחְיָה גַּז הַפְּרָח.
 לא עוד פְּנוּה הַרְצָפָה
 תחת רגְלָה, לא עוד צִלְצִל
 קיר גם ספון בצח־קִיְוִהָה,
 כֵּל הַפִּילת
 הפך קדרות אֵלְמָה, שָׁבָה.
 בפְּלִיָּתָה, גִּוַה־צִּיְתִידָה,
 — תקיף הָיָה זֶה רְצוּנָה —
 קבֵּעָה מְקוּמָה, יִשְׁבָּה תְּדִיר,
 מן הַפְּרִיּוֹת מִתְּבוּדָה,
 מִתְּיַחֲדָת עִם אֶסוּנָה.
 מְדַמֵּי־כָּדָד עֲלִיתָה
 שְׁמַעָה אֶת הַזְּמַן בְּטוּשׁוֹ,
 אֶת יְמִיָּה כִּי יִחַלְפוּ
 וּתְקַנְתָּה אֶתֶם סָפָה;
 מִבְּעַד אֲשַׁנֵּב עֲלִיתָה
 צִפְתָּה עַל־פְּנֵי מְרַמֵּק עוֹלָם,
 רָאִתָּה בְּגוֹעַ עוֹלָם
 וּבְהִיּוֹתוֹ מִקְשָׁה כְּהָה,
 עִם לְבָבָה קַרְבָּה קָפָה.
 אֲמָנִם, יִצַר תְּקַפָּה עָרִיץ
 לְחֹשׁ קַר בְּנִשְׁכוֹ בְּשָׂרָה,
 לְרֵאוֹת שְׁלֵגִים שְׁלֵגִים יוֹרְדִים,
 קוֹבְרִים דוּמָם כֵּל הָעוֹלָם;
 וּבְקַעַר שְׁעַת בֵּין־הַשְּׂמֹשׁוֹת
 תִּהְיֶה פְתָאִם —
 שְׁקַעָה בָּהּ בְּחֶרְוָה זָרָה,
 צִלְמֵי־לִילָה, פְּחָדֵי־לִילָה,
 הִיוּ לָהּ לְעַדוּנִים פְּרָאִים;

וּכְמוֹ מְגוּר אָחוֹ לָכֶּה
 בְּאֵר אֶחָד בְּהַצִּיצָה
 וְהִנֵּה מִתְחַד הַרְקִיעַ,
 עֵבִים תְּמִימִים בְּרִקִיעַ.
 וְהַגִּיט הַמְשֻׁלָּגִים
 זָבִים אֹר וְיֹרְדִים מִים...

פֶּעַם קָרַע פֶּרֶק לֵבָן
 חֲשַׁכְתָּ בַּפֶּשֶׁה הַנֶּאֱלָמָה:
 בָּא שָׁלִיחַ, סֵפֶר: הַרְחֵק
 מִן הַעִיר שְׁנֵי מֵיָלִים מְצֵאוֹ
 נְעָרִים רוֹחֲצִים בַּנָּהָר
 גּוֹף טְבוּעַ, חֲצִיזוֹ שְׁלֹד,
 תַּחַת גֶּשֶׁר מְצֵאוֹ אוֹתוֹ,
 עֲצוּר בֵּין הַכְּפִיסִים שְׁמָה.
 אֶבָּא מֵהַר חֵיש לְדַרְךָ,
 מֵהָרוֹ מִמְקוֹמָם, בָּאוּ
 גַם הַמְחַתֵּן וְהַמְחַתֶּנֶת
 לְבָדֵק אֶת הַגּוֹף בְּעֵינָיו —
 שׁוּם סְמָנִים לֹא מְצָאוּ.
 הִנֵּה כֵל הַגּוֹף כִּסְצַע
 אֶחָד בְּחַי וְנִפְוֵחַ,
 בְּשָׂר מְעוֹף וּמְחַמְזוֹ
 וּבֵאִין זָכָר לַעֲרַע עֲלָיו,
 וּבְמִקוֹם שׁוֹנֵקִים הֵיט,
 אֵף וְלִחֵי וּמְלוֹא גֵהָךְ —
 בּוֹלְטָה עֲצָם, חֵיר פְּתוּחָה.
 וּמִי בַּפְסִיד כֵּל עוֹלָמִי
 לְהַעֲיִד עֲדוּת וְהִיא סֶפֶק

עֲכָשׁוּ כְּשֶׁהֲרִצִיחוֹת רַבּוֹ
 וְהִדְרָכִים בְּסַפְּנָה? —
 וְשֵׁנִית נִסְגְּרָה הִחְשָׁה,
 וְהִיא שׁוֹמֵמָה מִשְׁהִיִּתָה,
 עַל רֹאשׁ שְׁפָרָה'לִי, עַל גַּפְּשָׁה,
 בְּאֵלְמָה עוֹד יוֹתֵר נִפְשָׁה,
 כְּאִבָּה יוֹתֵר בָּהּ צְפִנָּה.

וּבֵין כִּף הַתְּגִלָּה אָבִיב,
 קֶסֶם אָבִיב אֹר וּגְעוּרִים,
 יִצַר פְּרָחִים מֵאֲדָמָה
 וּבְרָקוֹת מִכֶּלֶ אָבִן
 וַיִּפְרִיחַ בְּנִפְי־רִנְנִים —
 כֶּל הָעוֹלָם
 דָּן מֵעֲדָנָה וּבְכוּרִים
 בְּעֵלְיָה, מוֹלֵ הָעוֹלָם,
 שְׁפָרָה'לִי הַתְּלַבֵּטָה דוּמָם,
 כְּמִתָּה כְּאִסִּירַת־חֶשֶׁף
 וַתֵּאָנֵק
 מִמוּעַקַת הָאֶסְוִרִים.
 רוּחוֹת־עָרֵב, רוּחוֹת־רִתְּמִים,
 שׁוֹא לָהּ לָחֶשׁוּ סִבְלָנוֹת;
 כּוֹכְבֵי־עָרֵב, כּוֹכְבֵי־אֲהַבָּה,
 בַּק אֶת עֲנִיָּה, הַזְכִּירוּהָ; —
 הִרְחַק שָׁם, בְּקֶצֶה הָעוֹלָם,
 הִיִּתָה עֵינָה, נִפְשָׁה תְלוּאָה,
 מִקוֹם שָׁמַיִם וָרִים כְּלָיִם
 וְאֲדָמָה כְּלָה זָרָה,
 מִקוֹם אֵין רָגַשׁ עוֹד וְהַגּוֹעָה...

חסֵדָה אַחַת הִיְתָה פּוֹקֵדָה
 אֶת חֲבֵרֶתָהּ בְּכַדִּירוֹתָהּ;
 חֲסֵדָה אַחַת יָדְעָה לְהִלָּךְ
 אֶת חֲבֵרֶתָהּ, לְפִיג אֲצֵרָה
 וּבִלְא־כֶלֶם, רַק בְּמִצִּיאֹתָהּ
 הִיְתָה לָהּ כְּמִלְאָךְ טָמִיר,
 דַּק־חֹשׁ וְזֹהֵר־הַפְּנֵף
 וּבִלְבָבוֹ אֶהְבֶּה בְּרָהּ;
 הִיְתָה לָהּ כְּבִשְׂרֵת־שָׁלוֹם —
 וּבְעֵינֶיהָ הַחֲמִימוֹת
 כְּמוֹ הַבִּיאָה לָהּ מִרְחוֹק
 אֹר וְתִקְנָה לֹא־בְאָרָה,
 הִיְתָה חֲסֵדָה מוֹשְׁקָה אוֹתָהּ,
 לוֹקֶחֶת אוֹתָהּ אֵט בְּיָדָהּ
 וּפּוֹתֶחֶת לָהּ אֶת פְּלִאָה —
 יוֹצֵאת עִמָּה אֶל הָעוֹלָם,
 מִרְאָה עוֹלָם לָהּ בְּיָפִיו,
 מֶה רַב יָפִיו
 וְכִי נִבְרָא גַם בְּשִׁבְלֶיהָ.
 וּבְגִבּוֹר יְמוֹת־הַחַמָּה
 הָיוּ הוֹלְכוֹת שְׂתִיָּהּ בְּחֵד
 חוּץ לְתַחֲוֹם שֶׁל הַעֲרֵבָה,
 מְקוֹם מְתוֹשָׂא גֵן הַשְּׂרָרָה
 וְאַשְׁדּוֹת מֵי־הַנַּחַל הוֹמִים;
 שֶׁם בְּמוֹרֵד עִם הַנַּחַל
 נִשְׁנָה חֲרֻשֵׁת־לְבָנוֹת דָּקָה,
 לְבָנוֹת־כֶּסֶף גְּבִי־הֵי־קוֹמָה
 כְּעִלְמוֹת בְּנוֹת־אַצִּילִים,
 בְּגָדֵי־צֹחַר לְבוּשׁוֹת קָלִילִים.

יורדות לְרַחֵץ אֶל הַנַּחַל,
 בְּלֶזֶן תָּם וְגִילַת-שְׁלֹמִים;
 שָׁמָּה נַחַד הָיוּ יוֹשְׁבוֹת,
 סוּרְגוֹת, רוֹקְמוֹת, שׁוֹתְקוֹת נַחַד
 וּמִקְשֵׁיבוֹת לְאַשְׁדּוֹת,
 לְשֹׁאֵן מִימֵי הָאַשְׁדּוֹת
 הַמִּתְגַּלְגְּלִים בְּסֶלֶם —
 שָׁמֶשׁ בּוֹעֵר בְּגִבּוֹרָתוֹ,
 צֶעַן וְכַר בְּדַמְמָה פּוֹרְחִים,
 רֶמֶשׁ זוֹחֵל בֵּין הַדְּשָׁאִים —
 וְהַמַּיִמוֹת נוֹפְלִים נוֹפְלִים,
 לְוֹקְחִים דָּבָר, נוֹתְנִים דָּבָר
 וּבְזִרְמָתָם עוֹמְדִים תָּמִיד,
 שְׁוִים תָּמִיד,
 יִבְהַמְיָתָם אִט מְשַׁפְּכִים
 אֶת כָּל עֲלֵבוֹן
 וְאֵת מְאוּנֵי-נַפֶּשׁ כָּלָם...

הָיָה יוֹם בִּימּוֹת-הַחֲמָה,
 פָּנָה כְּבָר הַיּוֹם לְלֶכֶת
 וְהַנַּחַל בְּרֶף דְּרָכּוֹ,
 פִּתְאֵם שִׁפְרָה לְיֵי הַרְגִּישָׁה:
 חֲסִיָּה, חֲסִיָּה הִיא אֲחֶרֶת |
 מְרָבָה צָחֵק הַיּוֹם וְלִצְוֹן,
 פִּתְאֵם חוֹמְקָה בְּמַרְחָקִים,
 וְהִנֵּה רֶף לָהּ שְׁטֶף-חֲבָה
 וְדִבְרָמָה בְּלֵב שׁוֹמְרֵת...
 פָּנָה כְּבָר הַיּוֹם לְלֶכֶת
 חֲסִיָּה נִטְלָה רֹאשׁ רְעוּתָהּ

צְהִלָּה לְתוֹךְ עֵינֶיךָ,
 סִפְרָה לָּהּ בְּנִשְׁמִימָה קֶצֶרָה:
 עָרַב זֶה – וְהִיא אַרוֹסָה!
 וּפְנִיָּה שְׁנוּ פְתָאם,
 דְּבִקְהָה בָּהּ נִתְשַׁקְנָה
 וּבְעֵינֶיךָ אֹר כַּה עָנִי,
 וּבִתְצַחֵק לָּהּ דְּנֹה כְכָה,
 כְּאַלּוּ בְקִשָּׁה סְלִיחָה מִנּוּ...
 הַזֶּרָה שִׁפְרָה לִי כִדְהוּפָה
 לְעֵלְיָתָהּ. בְּעֵלְיָתָהּ
 דְּרָכָה כַּה וְכַה כְּמֶרָה,
 חֲשָׁקָה לְנִשְׁךְ, לְטָרֶף סְבִיבָה,
 חֲסִיָּה! אַחַת הָיְתָה חֲסִיָּה
 לָּהּ עַד עַרְבָה – וְאַיִנְנָה,
 כִּי עַל־כֵּן לָּהּ כַּה הִכְאִיבָה!
 אֲכַן בַּק לְעוֹרֵר חֲמָלָה
 תּוֹכֵל עוֹד... וּבְעֵינֶיךָ עֲצֵם
 תְּרָה כַּה וְכַה בְּחֶדֶר,
 הַשְׁפָּה שֶׁן וְשִׁהֲרָה טָרֶף,
 רַגַע עֲמָרָה אֶל הָאָרוֹן –
 מִן הָאָרוֹן,
 מִשֶּׁהוּ פְתוּחַ, הַלְבִּין
 קֶצֶה שִׁמְלֵתָהּ, שִׁמְלֵת־חִפָּה,
 עֲמֵם לֵם בְּצֵל הָעָרַב –
 פְּתָחָה אֶת הָאָרוֹן, תְּפִשָּׁה
 אֶת הַשְּׁמֵלָה, בְּחֻמַּת־שַׁחַץ
 נִבְלְעוּ בָּהּ צִפְרָנִיָּה,
 קְרָעִים קְרָעִים קְרָעָה אוֹתָהּ
 קִפְּאָה רַגַע עַל הַקְּרָעִים,

זָחָה סָר, בְּרַפְיָה פָקוּ,
 וּבְכִנִּי, לְבָבָה רִטֵּשׁ,
 פְּרָעָה, יַפְלֵה עַל הַקָּרְעִים,
 בְּכַתְּהָ, שִׁפְכָה אֶת לְבָבָה,
 אֶת כֹּל מְרִיָּה וְעִזּוֹתָה...
 קָבְרוּ! הוּי, לֹו מִתָּה שִׁכְבָּה
 כּוֹה לְאָרֶץ, לֹא עוֹד קָמָה!—
 וְהַצִּלִּים עָבוּ סְבִיב,
 וְהַדְמָעוֹת שִׁטְפוּ, שִׁטְפוּ,
 רוּוֹ תַחֲמָה אֶת הַקָּרְעִים,
 אֲלוֹי אַט—וְהִיָּתָה דְמָמָה,
 חֲשֵׁבֶת-דְמָמָה בְּעֵלְיָה,
 חֲשֵׁבֶת נַפֵּשׁ רִיקָנִיָּה,
 וּבְחַלֵּל הַעוֹלָם בְּלוֹ—
 חֲשֵׁבֶת-עוֹלָם בְּלִי נְחֵמָה...

שרלוטנבורג, תרע"ה.

